

Vida de Maria (II): La Nativitat de la Mare de Déu

Molts segles havien passat des que Déu, en els llinars del Paradís, prometés als nostres primers pares l'arribada del Messies. Centenars d'anys en què l'esperança del poble d'Israel, dipositari de la promesa divina, se centrava en una donzella, del llinatge de David, que tindrà un fill, i li posarà el nom d'Emmanuel, que vol dir Déu amb nosaltres (Is 7, 14). Generació rere generació, els piadosos israelites esperaven el naixement de la Mare del Messies, la que ha de donar a llum, com explicava Miquees tenint com a fons la profecia d'Isaïes (cf. Mi 5, 2).

A la tornada de l'exili a Babilònia, l'expectació messiànica es va fer més intensa a Israel. Una onada d'emoció recorria aquella terra en els anys immediatament anteriors a l'Era Cristiana. Moltes antigues profecies semblaven apuntar en aquesta direcció. Homes i dones esperaven amb ànsia l'arribada del Desitjat de les nacions. A un d'ells, l'ancià Simeó, l'Esperit Sant havia revelat que no moriria fins que els seus ulls haguessin vist la realització de la promesa (cf. Lc 2, 26). Anna, una vídua d'edat avançada, suplicava amb dejunis i oracions la redempció d'Israel. Els dos van gaudir de l'immens privilegi de veure i prendre en els seus braços a Jesús infant (cf. Lc 2, 25-38).

Fins i tot en el món pagà -com afirmen alguns relats de l'antiga Roma- no faltaven senyals que alguna cosa molt gran s'estava gestant. La mateixa pax romana, la pau universal proclamada per l'emperador Octavi August pocs anys abans del naixement de Nostre Senyor, era un presagi de que el veritable Príncep de la pau estava a punt de venir a la Terra. Els temps estaven madurs per a rebre el Salvador.

A l'arribar la plenitud dels temps, Déu envià el seu Fill, nascut d'una dona, nascut sota la Llei, perquè rescatés els qui vivíem sota la Llei i rebéssim la condició de fills (Ga 4, 4-5). Déu s'esforça a elegir la seva Filla, Esposa i Mare. I la Verge santa, la molt alta Senyora, la criatura més estimada per Déu, concebuda sense pecat original, va venir a la nostra terra. Va néixer enmig d'un profund silenci. Diuen que a la tardor, quan els camps dormen. Cap dels seus contemporanis va adonar-se del que estava succeint. Només els àngels del cel van fer festa.

De les dues genealogies de Crist que apareixen en els evangelis, la que recull sant Lluç és molt probablement la de Maria. Sabem que era d'aclarida estirp, descendent de David, com havia assenyalat el profeta parlant del Messies -un rebrot naixerà de la soca de Jessè, brotarà un plançó de les seves arrels (Is 11, 1)- i com confirma sant Pau quan escriu als Romans sobre Jesucrist, descendent de David pel que fa al llinatge humà (Rm 1, 3).

Un escrit apòcrif del segle II, conegut amb el nom de Protoevangeli de Jaume, ens ha transmès els noms dels seus pares -Joaquim i Anna-, que l'Església va inscriure en el calendari litúrgic. Diverses tradicions situen el lloc del naixement de Maria a Galilea o, amb major probabilitat, a la ciutat santa de Jerusalem, on s'han trobat les ruïnes d'una basílica bizantina del segle V, edificada sobre l'anomenada casa de santa Anna, molt a prop de la piscina Probàtica. Amb raó la litúrgia posa en llavis de Maria unes frases de l'Antic Testament: per això m'he establert a la muntanya de Sió. Així m'ha fet reposar a la ciutat estimada, a Jerusalem, on exerceixo el meu poder (Sir 24, 15).

Fins que va néixer Maria, la terra va estar a les fosques, embolicada en les tenebres del pecat. Amb el seu naixement va sorgir en el món l'aurora de la salvació, com un presagi de la proximitat del dia. Així ho reconeix l'Església en la festa de la Nativitat de la Mare de Déu: pel teu naixement, Verge Mare de Déu, vas anunciar l'alegria a tot el món: de Tu va néixer el Sol de justícia, Crist, Déu nostre (Ofici de Laudes).

El món no ho va saber llavors. Dormia la terra.

J. A. Loarte